

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SUPER PISICI

POVEȘTILE ADEVĂRATE
ale unor FELINE EXTRAORDINARE

Traducere de
Irina-Marina Borțoi

ASHLEY MORGAN

CUPRINS

7	<i>Introducere</i>
9	Capitolul 1: Acte de eroism
29	Capitolul 2: Protejarea oamenilor dragi
43	Capitolul 3: Pisici muncitoare
62	Capitolul 4: Protejarea altor animale
73	Capitolul 5: Pisicile și compasiunea
91	Capitolul 6: Prietenii speciale
103	Capitolul 7: În ciuda greutăților
114	Capitolul 8: Povești incredibile despre supraviețuire
134	Capitolul 9: Călătorii uluitoare
160	Capitolul 10: Feline extraordinare
191	<i>Mulțumiri</i>
192	<i>Resurse și informații utile</i>

CAPITOLUL 1

ACTE DE EROISM

Deoarece pisicile trăiesc împreună cu oamenii de secole întregi, au fost prezente în cele mai întunecate perioade ale istoriei: în vreme de război, în timpul unor dezastre naturale și în vremuri de mari pericole. Pisicile ne-au fost alături în toate aceste momente.

Percepția ascuțită a pisicilor, auzul lor fin, nasurile lor sensibile și poate și un „al șaselea simț” felin sunt abilități pe care le folosesc pentru a se feri de pericole. Și deși sunt deseori considerate creaturi independente, hotărâte să se salveze pe ele înaintea tuturor, există povești ale unor pisici care și-au folosit abilitățile unice pentru a face o diferență pentru alții, schimbând uneori cursul istoriei.

În acest capitol vom asculta poveștile unor pisici care și-au pus viețile în pericol pentru a-i salva pe alții, care au simțit pericolul când nimeni nu o făcea, care au stat alături de bărbați în timp ce aceștia luptau în cele mai sângeroase războaie și cele care au rămas prieteni credincioși în cele mai întunecate vremuri; acestea sunt pisicile pe care le putem numi eroine adevărate.

Când Biserica Sf. Augustin, din Londra, a fost bombardată în zilele întunecate ale blitzkriegului, precauția și curajul unei pisici tărcate pe nume Faith i-au salvat viața ei și pe a puilului său...

În 1936, părintele Henry Ross a descoperit un locatar nepoftit în biserica unde slujea, Sf. Augustin, din Londra. Era o pisică tărcată fără stăpân, care se strecurase înăuntru în căutarea căldurii. Convins de soția sa, Rosalind, părintele Henry a decis că pisica poate să rămână și i-a dat numele de Faith (Credință).

Faith s-a instalat rapid, devenind grăsuță și cu blana lucioasă, și s-a făcut folositoare prinzând șoareci. Deseori stătea în spatele amvonului în timp ce părintele Henry își ținea predicile și avea mulți admiratori printre enoriași. Faith își găsisse căminul.

Anii au trecut în pace la Sf. Augustin, dar spectrul războiului a apărut la orizont în anul 1939, iar în august 1940, Londra se transformase într-un loc întunecat și nesigur. Britania era în război cu Germania și fiecare noapte aducea amenințarea bombelor deasupra orașului. În această perioadă, părintele Henry a observat că Faith părea puțin mai plinuță decât de obicei. Totul s-a limpezit când un pisoiaș alb cu urechi negre – un motan – a apărut în coșul lui Faith. Biserica a sărbătorit bucuria pricinuită de noul-venit și motănelul a primit numele de Panda, datorită culorilor ce-l făceau să semene cu ursul panda celebru de la Grădina Zoologică din Londra.

La începutul lui septembrie, Faith, luându-l pe Panda de ceafă, și-a părăsit pe neașteptate căldura coșului și s-a mutat în pivnița rece și plină de praf a bisericii. Părintele Henry a fost uimit de comportamentul ei, întrebându-se de ce ar prefera o pivniță întunecoasă și friguroasă în locul coșului unde dormea de obicei. Cu blândețe, l-a dus înapoi pe pisoii la etaj, cu Faith ținându-se după

Rei și protestând zgomotos. În câteva minute, Faith se întorsese cu Panda la noul ei culcuș din pivniță. După ce a încercat de mai multe ori să o convingă pe Faith că Panda s-ar fi simțit mai comod în coșul ei decât în pivnița umedă, părintele Henry a decis în cele din urmă că „mama știe mai bine” și a ajutat-o pe Faith să-și încropească o ascunzătoare sub podeaua bisericii. I-a dus coșul și câteva pături, iar Faith și Panda s-au așezat acolo mulțumiți.

La căderea nopții, pe 9 septembrie, sirenele care anunțau atacurile aeriene au început să sune, iar bombele au început să cadă asupra Londrei. Părintele Henry și-a petrecut noaptea în adăpostul antiaerian împreună cu mulți alți locuitori ai orașului, dar când s-a întors la Sf. Augustin în ziua următoare, cele mai mari temeri i s-au adevărit. Multe clădiri fuseseră distruse de bombe în noaptea aceea și tot ce mai rămăsese din Sf. Augustin era turla. Biserica sa – lumea sa – fusese distrusă, iar Faith și Panda fuseseră înăuntru.

Îngrozit din pricina dragilor sale pisici, părintele Henry a început să exploreze molozul, deși acoperișul zdrobit al turlei amenința să se prăbușească peste el. Ignorând chemările pompierilor din apropiere, care îl avertizau în privința pericolului, el a continuat să se urce pe rămășițele fumegânde, strigând-o pe Faith. Apoi i s-a părut că aude un mieunat slab, abia perceptibil. Dând la o parte lemnele prăfuite, părintele Henry a găsit-o pe Faith alăptându-l pe pisoiașul ei și „cântând un asemenea cântec de laudă și recunoștință cum nu mi-a mai fost dat să aud”, a spus el. Faith și Panda au fost luați din moloz și duși într-un loc sigur cu doar câteva clipe înainte ca acoperișul turlei să se prăbușească.

Fiind o pisică civilă, Faith nu putea primi o Medalie PDSA Dickin pentru Curaj, însă i-a fost oferită o medalie specială de argint de către fondatoarea premiului, Maria Dickin, la o ceremonie la care a participat Arhiepiscopul de Canterbury. Povestea lui Faith, o poveste despre rezistență și supraviețuire, le-a adus speranța enoriașilor în timp ce examinau distrugerile provocate bisericii.

Res
Faith s-a întors să stea sub amvonul din biserica Sf. Augustin, iar fotografia ei a fost așezată pe zidul capelei, cu următoarea inscripție:
**FAITH: DRAGA NOASTRĂ PISICĂ DE LA SF. AUGUSTIN...
 CEA MAI CURAJOASĂ PISICĂ DIN LUME**

SIMON

Un motan vagabond, adus pe furiș la bordul unei fregate britanice, a supraviețuit unuia dintre cele mai brutale asedii din istoria militară și arată cât de puternice pot fi animalele pentru a-ți ridica moralul în cele mai întunecate vremuri...

George Hickinbottom, un băiat de șaptesprezece ani, era un membru al echipajului pe fregata britanică HMS *Amethyst* în 1948, când vasul era staționat în Hong Kong. Într-o dimineață însorită, în timp ce se plimba pe șantierul naval, George a dat peste un motănel negru cu alb, care părea tare slăbit.

Pisoiul era prietenos, iar George nu-și putea închipui cum avea să lase acea creatură prost hrănită să se descurce singură, așa că l-a urcat pe furiș la bordul vasului *Amethyst*, unde i-a dat numele de Simon.

La bordul navei și datorită îngrijirii atente a lui George, Simon s-a întremat și în curând s-a pus pe treabă, omorând șobolanii de pe punțile inferioare. Când pasagerul clandestin a fost descoperit în cele din urmă de căpitan, a fost primit drept mascota vasului și a devenit rapid foarte popular în rândul celorlalți bărbați de la bord. Simon a devenit un membru deplin al echipajului.

În 1949, *Amethyst* a fost atacat în timp ce urca pe râul Yangtze spre Nanking, de către Armata de Eliberare a Poporului. Armata a asediat vasul, iar *Amethyst* a fost prins în capcană. A început

Reunirea
un joc lung și periculos al așteptării. Acest moment a devenit cunoscut ulterior în istorie drept Incidentul de pe Yangtze.

În primele zile ale asediului, cabina căpitanului a fost bombardată, iar comandantul Bernard Skinner și-a pierdut viața. Și Simon a fost lovit de șrapnel și a avut câteva răni grave. Colegii săi de echipaj l-au dus la medic, care i-a tratat arsurile și i-a scos patru bucăți de șrapnel din corpul său mic. Nu se așteptau ca Simon să supraviețuiască peste noapte, dar motanul și-a revenit în mod neașteptat și a rămas un vizitator regulat al cabinetului medical, unde ajuta la înveselirea mateloților răniți. Mulți dintre ei erau doar niște adolescenți, ca George, care fuseseră nevoiți să asiste la moartea prietenilor lor. Prezența lui Simon le ridica tuturor moralul în acele zile întunecate.

Asediul a durat 101 zile. După ce Simon și-a revenit, angajamentul său față de sarcinile pe care le avea la bord nu s-a diminuat. Și-a reluat funcția de prințator-șef al șobolanilor – un rol care devenise și mai important, deoarece șobolanii amenințau să le decimeze proviziile de alimente de pe vas. Pierderea unei părți substanțiale a acestor provizii ar fi fost catastrofală pentru echipaj, deoarece nu aveau cum să-și refacă stocurile cât timp vasul era sub asediu. Munca lui Simon a fost vitală pentru supraviețuirea fiecărui om de la bordul fregatei *Amethyst*.

În timpul asediului, vestea existenței lui Simon a început să se răspândească în toată lumea, iar când atacul a luat sfârșit și *Amethyst* a scăpat de pe Yangtze, pisoii devenise un fel de vedetă. Pe parcursul călătoriei înapoi spre Marea Britanie, Simon a fost primit de admiratori în fiecare port. Când vasul s-a întors în cele din urmă acasă la 1 noiembrie 1949, Simon a fost întâmpinat ca un erou și chiar i s-a repartizat un ofițer naval care să răspundă la miile de scrisori pe care i le trimiseseră admiratorii.

Din păcate, Simon a murit la scurt timp după întoarcerea sa triumfală, suferind de o infecție virală provocată de rănilor sale

Respect pentru bunicii și carti

anterioare. Motănelul a fost înmormântat cu onoruri militare la Cimitirul PDSA din Ilford, Essex. Postum, lui Simon i-a fost acordată decorația echivalentă cu Crucea Victoria pentru curaj, Medalia PDSA Dickin, și a fost recunoscut de Forțele Navale Britanice drept un matelot capabil.

La o ceremonie din anul 2007, comandantul Stuart Hett a vorbit despre vitejia lui Simon: „Compania și experiența lui Simon ca prinzător de șobolani au fost neprețuite în lunile în care am fost prizonieri. În vremuri înspăimântătoare, ne-a ajutat să ridicăm moralul tinerilor soldați, unii dintre care și-au văzut chiar prietenii murind”.

PISICILE PE MARE

În ciuda aversiunii lor față de apă, există multe povești despre pisici care și-au făcut casa pe mare, mai ales în vreme de război. Ele sunt apreciate pentru că au ținut sub control numărul rozătoarelor, dar și pentru că le-au ridicat moralul celor din jur.

Respect pentru oameni și cărți

Pisicile au făcut deseori parte și din superstițiile marinarilor. Emmy nu a ratat nicio călătorie pe nava irlandeză RMS *Empress* până într-o dimineață din 1914, când nu a putut fi convinsă să urce la bord. Emmy a privit tristă cum vasul a plecat fără ea. În dimineața următoare, nava s-a ciocnit cu o alta, scufundându-se și omorând peste 1.000 de persoane aflate la bord.

Un alt motan a fost lăudat tot pentru loialitatea sa neclintită față de vas. Carlsen locuia pe *Liberty*, care a eșuat aproape de coasta din Cornwall în anul 1952. Carlsen a refuzat să abandoneze vasul timp de șase săptămâni și abia când au venit muncitorii să-l ducă la mal a părăsit reticent vaporul.

Un alt motan de vapor, U-boat, dădea dovadă de un straniu al șaselea simț în ceea ce privea vasul pe care stătea. Îi plăcea să aibă vizite prelungite pe țarm atunci când nava ancora în porturi, uneori dispărând chiar și câteva zile. Dar de fiecare dată când echipajul se pregătea de plecare, U-boat sosea la timp. Într-o zi era clar că întârzia: a fost văzut alergând pe chei spre vapor înainte să facă un salt curajos pe punte, spre deliciul marinarilor. Nefiind genul neglijent, U-boat s-a apucat imediat să-și aranjeze blana.